

SLADKÝ ŽIVOT

Cathy Williamsová
Beru to, šéfe!

CATHY WILLIAMSOVÁ

BERU TO, ŠÉFE!

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

četl jsem nedávno takový článek, kde jakýsi psycholog rozváděl, že nejčastějším místem, kde se lidé seznamují, kde navazují trvalé vztahy, je zaměstnání. Kdeže je doba, kdy si pánové ve smokinzích a dámy v róbách domlouvali dostaveníčka na plese mezi dvěma valčíky. Dnes je to nejčastěji sklenička, na kterou zajdou spolu po práci.

A protože mým hrdinům není nic lidského cizí, seznamují se v příbězích, které si tento měsíc můžete přečíst v edicích Sladký život a Sladký život Duo, vlastně také v práci. I když kolik z vás, milé čtenářky, má to štěstí, že jejich šéfem je mladý nezadaný miliardář? Ale pochopitelně se ukáže, že důležitější než to, co je rozděluje – majetek a společenské postavení –, je to, co je spojuje.

A to je samozřejmě láska!

S láskou

Váš Harlequin

Cathy Williamsová

BERU TO, ŠÉFE!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

A Wedding Negotiation with Her Boss

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2024

Překlad:

Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2024 by Cathy Williams

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2026

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živíci či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2488-1 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-2489-8 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-2490-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Řekněte, že vás nebudím...“

Helen Brooksová se posadila, zamrkala na televizi – kde zjevně detektivku, na kterou se dívala, vystřídal nějaký pořad o luxusních sídlech v Los Angeles – a odkašlala si.

„Samozřejmě že ne.“

Byla sobota, chvilku po půl desáté večer a ano, asi tak úplně nespala, ale rozhodně si zdímla. Proč jí ale šéf volá v sobotu, a ještě k tomu pozdě večer?

Jako by jí četl myšlenky. „*V Británii je teprve půl desáté, jestli se nemýlím. Teď si říkám, neměla byste být někde venku za zábavou?*“

Helen slyšela to pobavení v Gabrielově hlase a v duchu ho jasně viděla před sebou – tak sexy, že to nebylo vůči ostatním spravedlivé, černé oči, lemované řasami tak hustými, že by pro ně mnohé ženy zabíjely, a hříšně dokonalé tělo samý sval. Pracovala pro něj něco přes tři roky a bylo jí jasné, že její poklidný život je pro chlapíka, který nevydrží na jednom místě ani pár minut, trvalým zdrojem pobavení.

Bavit se uměl a pracovat ještě víc a k tomu se zdálo, že skoro nespí a prospívá mu to. Když právě nepracoval, bavil se se sexy blondýnkami, které byly jedna jako druhá. A ona to musí vědět, protože během těch pár let jich potkala hodně – štíhloucké, s velkými nadry, svůdné už na první pohled. Jako by je nezajímalo nic jiného než

jak ho potěšit. A Helen rozčilovalo, kolik času plýtvá přemýšlením nad šéfem a přehlídkou jeho stále nových a nových přítelkyň. Upřímně, rozčilovalo ji, kolik času ztratí obecně myšlením na něj.

„To je fakt,“ řekla. „A jak vám mohu pomoci?“

„*To je dost formální, ne?*“

„Gabrieli, proč mi voláte o víkendu, když jste v Kalifornii a měl byste... Moment, kolik je tam hodin?“

„*Kolem jedné odpoledne.*“

„Proč mi voláte v sobotu odpoledne?“

„*Kvůli práci, obávám se.*“

Helen byla okamžitě ve střehu. Když šlo o práci, mohl se na ni vždy spolehnout, i když – neměl si náhodou právě užívat tolik potřebnou týdenní dovolenou, než začnou s tím projektem?

„Je sobota, Gabrieli. Cokoli pracovního může určitě počkat do pondělka.“ Helen zaváhala. „A, eh, myslela jsem, že jste tam s... Zapomněla jsem její jméno...“

„*Fifi.*“

„Ach, jistě, samozřejmě – Fifi.“ Fifi, jejíž skutečné jméno bylo trochu střízlivější Fiona, byla na scéně poslední čtyři měsíce a kousek. Helen jí dvakrát posílala nějaké květiny a zařizovala pro ni a Gabriela lístky do divadla a rezervace v různých módních restauracích, měla na starosti nákup extrémně drahého náramku a osobně se s ní setkala před pár týdny, když se zničehonic neohlášená objevila v neuvěřitelně elegantní kancelářské budově v City, v níž sídlila Gabrielova společnost.

Fifi byla drobná dívka s výrazným poprsím a záplavou dlouhých blond kudrn, které měla ten den stažené do culíku, když se zjevila v recepci v tom velmi přiléhavém cvičebním outfitu. Vysokým, zadýchaným hlasem jim vysvětlila, že je to proto, že jde právě z posilovny. Myslela si, že by bylo hezké, kdyby si s Gabrielem zašli někam na oběd, jestli má čas.

„Neměli jste náhodou s... Fifi naplánovaný týden

pořádného odpočinku, než se sejdete s Arturiem? Jsem si jistá, že tak jste mi to aspoň říkal.“

„*To byl původní plán.*“

„Nejspíš nebude moc nadšená, že v sobotu řešíte po telefonu se svou sekretářkou práci,“ poznamenala Helen.

Ztlumila televizi a schoulila se na pohovce. Někde hluboko uvnitř cítila trochu pocit viny, že už jen zvuk jeho hlubokého hlasu v telefonu ji dokáže přimět se takhle cítit.

Je jí osmadvacet. Možná by měla dělat něco dobrodružnějšího, něco zábavnějšího než se dívat na televizi poté, co sama povečeřela vegetariánské lasagne, ale ona nikdy nebyla na nějaké chození po barech a klubech a nikdy neviděla důvod, proč se k tomu nutit jen proto, že teď žije v Londýně. Měla pár kamarádek a občas si s některou z nich vyšla na večeři nebo do kina. Nebude si přece vyčítat, že se rozhodla zůstat v sobotu večer doma. Vyrostla v Cornwallu a stejně tichý život vedla teď i tady ve velkoměstě. Stydět se za to nebude.

Venku za okny po sobě zapadající slunce zanechalo pruh jasné oranžové na šedavém nebi. Byl tam ještě pořád letní vlažný vzduch a ona i skrz okna slyšela smích a hlasy kolemjdoucích. Očividně se tam venku dobře bavili a ona teď kvůli svému šéfovi má pocit, že by se měla taky bavit.

Nepřítomně si špičkami prstů přejela prsteníček na levé ruce, kde kdysi nosila zasnubní prsten, a potlačila ty protivné myšlenky.

„*To je těžko říct, protože tu není.*“

„Ale já jí přece zamluvila pokoj ve stejném hotelu jako vám. Nespletla jsem nějak ty lety? Jsem si jistá, že jsem jí zamluvila letenku první třídou, aby tam dorazila den po vás, což mělo být už před dvěma dny!“

„*Uklidněte se, Helen. Nespletla jste to, skutečně přijela.*“

„Pak ovšem nerozumím, proč...“

„*To je na dlouhé povídání. Nebo vlastně ani ne – Stačí říct, že to mezi námi moc nefungovalo a ona odsud dnes ráno dost nakvašeně odjela.*“

„Ach tak.“

„*Slyším snad v tom ,ach tak' nějaké odsouzení?*“

„Ale vůbec ne. Je mi líto, že nešlo všechno podle plánu, Gabrieli. Ale pořád nechápu, co se vlastně děje.“

Odsouzení?

Helen by si nikdy nedovolila říct svému šéfovi naplno, co si myslí o jeho vytrvalosti, co se vztahů s ženami týče, protože jí do toho nic není; ale ano, za těmi dvěma slůvky jistě nějaký ten odsudek byl.

Neměla ani ponětí, proč jsou z něj všechny tak hotové, protože když si člověk odmyslí tu fyzickou přitažlivost a až přehnanou velkorysost, nakonec skončí s bohatým chlapíkem, který se nehodlá vázat.

Tichý hlásek vzadu v hlavě jí našeptával, že je to trochu zjednodušený a nespravedlivý obrázek, ale Helen byla přebornice v potlačování námitky, že sama dobře ví, co ženy v jejím hříšně krásném a charismatickém šéfovi vidí.

Byl jednodušší držet se faktu, že celou tu dobu, co pro něj pracuje, si nepamatovala, že by nějaký jeho vztah vydržel déle než pár měsíců. Mezi jednotlivými vztahy byly sice pauzy, ale většinou velmi krátké.

Když přijde na vztahy, je jako batole, neudrží pozornost víc než pár minut, a ty ženy to přece musely vědět. Psalo se o něm každou chvíli v bulváru, internet byl plný fotek z různých společenských událostí, kde ho doprovázela ta či ona slečna a obdivně na něj upírala oči. Mohlo jim být předem jasné, že takový u jedné dlouho nevydrží, tak proč se do toho pouštět?

Gabriel byl typickým představitelem typu muže, s nímž by nechtěla mít nikdy nic společného, bez ohledu na to, jak vypadá a kolik má na kontě. K jejímu rozčilení

ale její tělo někdy nesouhlasilo a už jen pomýšlení na něj dokázalo spustit lavinu reakcí, které ji znervózňovaly.

Jako třeba teď. Vynořila se z myšlenek, když zaslechla, jak říká něco o nehodě a okamžitě ho požádala, aby to zopakoval. Zrychlil se jí pulz a napřímila se. Všechny úvahy byly rázem ty tam.

„Říkal jsem si, že zajdu do posilovny, když zmizela a zdá se, že jedna z činek, které jsem si vybral, byla pro mě už trochu moc. Když jsem ji zvedl, nějak jsem si vymknul zápěstí.“

„Vy jste si vymknul zápěstí?“

„Já vím, je to šok, ale i já jsem jen člověk.“

„To je nepříjemné. Bolí vás to?“

„Díky za starostlivost. Jedna přitažlivá zrzka mi to hezky stáhla obinadlem a na bolest stačil paralen, takže můžete být klidná.“

„Nevypadá to, že by vás Fifin odjezd nějak zasáhl, jestli tedy nevádí, že to říkám.“

„Nevadí a ne, nezasáhl, to je fakt.“

Helen si měla pocít, že na chvíli zaváhal a ji napadlo, jestli byl v pokušení jí říct, co se stalo.

Nikdy předtím s ní nic takového neřešil. Vztahy prostě jeden za druhým přicházely a odcházely a ona si toho obvykle všimla, až když posílala květiny na jiné jméno a adresu.

Ale koneckonců jí do toho nic není. Co se práce týče, byli až neuvěřitelně kompatibilní. Někdy jako by ani nemuseli nic říkat, ten druhý prostě věděl. O svém soukromém životě nikdy nemluvila, na tom trvala už od začátku.

Ano, něco základního věděl. Věděl, kde se narodila, kde studovala a co ji dovedlo do jeho nablýskané kanceláře. To všechno se dozvěděl z jejího působivého životopisu, které poslala před pohovorem před třemi lety.

Ale její soukromý život? O tom neví zhora nic.

Neví nic o klukovi, s nímž byla kdysi zasnoubená.

Neví nic o tom, jak dokonalý jí George pro ni připadal, dokonalý partner pro dívku, kterou okolnosti jejího života přiměly vyhýbat se nepředvídatelnému a vážit si jistoty a stability. Byli spolužáci a chodit spolu začali, když jim bylo sedmnáct. Všichni jejich kamarádi, o jeho rodičích a jejím tátovi ani nemluvě, považovali za samozřejmé, že se nakonec vezmou. V malém městečku v Cornwallu, kde každý každého zná, byl jejich vztah považovaný za romanci jako z pohádky – jen bez toho pohádkového konce.

Bylo to tak nejlepší, řekla sama sobě snad už tisíckrát. Kdyby se vzali, dřív nebo později by pro něj jejich manželství bylo nesnesitelné. George měl prostě právo se s ní rozejít, ještě než pronesli manželský slib, měl právo jít za svým srdcem, které ho táhlo přímo do náruče jiné dívky jen pár měsíců po jejich rozchodu. A choval se k ní hezky, opatrně volil slova a měl starost, jak to bude snášet.

A přesto – když vás někdo opustí, člověka to přiměje zapochybovat o vlastní hodnotě, že?

Helen tehdy nějak přežila to nejhorší, ignorovala dobře mířené rady a péči přátel a přestěhovala se do Londýna. A poučila se.

Teď už něco vydrží. A co se chlapů týče, vybudovala si kolem sebe vysokou zeď, protože už nikdy nepřipustí, aby jí někdo takhle ublížil. Její minulost, její zlomené srdce a nejistota, když přijde na muže, jí nikdy nedovolí se otevřít, rozhodně ne šéfovi, který by nikdy nemohl pochopit, v jakých podmínkách vyrostla.

Teď ale najednou Gabriel porušil tu vzájemnou tichou dohodu o udržování odstupu, co se soukromí týče, a nechává ji nahlédnout do svého osobního života. A ona se rozhodla – a srdce se jí náhle rozbušilo – že to je něco, co nechce, protože by byla v pokušení mu to oplatit.

Jejich pohled na vztahy se snad nemůže lišit víc

a Helen bylo špatně od žaludku, když si představila, že by její sebevědomý, sexy šéf měl zahlédnout byť jen stopu toho, co ji tak znervózňuje. Měli mezi sebou jasně stanovenou hranici, a to jí vyhovuje. O svém právu na soukromí nehodlá smlouvat, protože kdyby se v té ochranné zdi objevila třeba jen malá trhlinka, kdo ví, k čemu by to vedlo. Navíc věděla, že někde hluboko uvnitř ho vnímá jako muže víc, než je zdrávo a kdyby té jiskřičce zájmu dopřála kyslík...

„Takže mi voláte, protože...?“ Zpět k práci, do dobře známého terénu.

Gabrielův hlas změkkl. *„Arturio je náhodou nedaleko odsud. Rozhodl se přijet dřív i se ženou na krátkou dovolenou a on sám chce zkontrolovat vinice, jestli budou hrozny dost dobré, aby doplnily jeho vysoce kvalitní produkty. Jak víte, podle něj je posvátnost značky Diaz nezbytné chránit.“*

Helen se usmála. Tohle bylo něco, o čem s Gabrielem diskutovali, když se zhruba před rokem poprvé objevila možnost převzít Arturiovy vinice v Toskánsku – cenný přídavek k těm Gabrielovým v Kalifornii.

Ačkoli měl Gabriel odjakživa základnu v Londýně, kořeny měl v Kalifornii, a když před mnoha lety po smrti rodičů zdědil opravdu velké jmění, investoval je do vinice, která byla v té době poněkud zanedbaná.

Gabriel si najal ty správné lidi, aby udělali, co je třeba, nalil do toho projektu spoustu peněz a pak, když už hrozny v Kalifornii dělaly, co mají, se rozhodl, že jen popíjet dobré víno mu nestačí, že to není ani zdaleka tak uspokojujivé jako dívat se, jak se takové dobré víno dělá, a okamžitě začal hledat nějakou vinici v Itálii – v zemi, z níž jeho rodiče pocházeli.

Našel víc, než očekával. Hledání ho dovedlo až k Arturiovi a ukázalo se, že byl propojený s Gabrielovou rodinou z dědečkovy strany, což vedlo k dohodě o převzetí, která by bez tohoto propojení asi neměla šanci.

Arturiovy velmi kvalitní vinice byly dokonalé a během pár měsíců se o tuto transakci Gabriel osobně zajímal víc a víc. Helen, která byla vždy dobrá na čtení mezi řádky, pochopila, že se do toho tak ponořil, protože to představovalo jeho spojení s minulostí, o níž původně ani nevěděl, a postupně byl čím dál víc nervózní, aby něco uzavření smlouvy na poslední chvíli neohrozilo.

„Takže se vlastně hodí, že Fifi odjela,“ pronesl Gabriel na druhém konci linky. *„Nejsem si jistý, jestli by ocenila, kdybych ji odstavil na druhou kolej. Arturio se samozřejmě pořád omlouval, že přijel dřív, než jsme se domluvili, ale bylo dobře, že jsem mu mohl domluvit komentovanou prohlídku vinice, než se ta smlouva podepíše. A musím přiznat, že jsem rád, že ho tu mám, rád mu dokážu, že se nemá proč bát, když své milované vinice prodá právě mně. Je důležité, že je rád, že to zůstane v rodině.“*

A já to chápu. Trochu jsem to celé popohnal, teď když se Fifi vrátila do Anglie, a potřebuju vás tady.“

„Ale vždyť jste měl v plánu to celé zvládnout sám!“

„Pokud šlo jen o přípravnou fázi, ale Arturio to chce nejspíš podepsat hned. Chce šťastně odejít do důchodu. Koneckonců je mu přes sedmdesát, tak kdo by se divil. Já osobně si nic horšího než důchod tedy nedokážu představit, ale on říká, že má dost vnoučat a pravnoučat, aby ho zabavily na dalších sto let. Takže bude potřeba udělat o hodně víc práce, když bude souhlasit, a k tomu už vás potřebuju. Kromě toho teď budu pár dní trochu omezený tou zafačovanou rukou. Hodně toho zvládnou, ale všechno určitě ne.“

„Já a Kalifornie?“

„Vy a Kalifornie. Máte s tím nějaký problém?“

„No, ani snad ne...“

„Máte pas, že ano?“

„Samozřejmě. Ano.“

„A je platný, doufám?“

„Předpokládám, že je. Samozřejmě.“

„Úžasné. Chci, abyste dorazila co nejdřív, abychom mohli projít, co je potřeba v té smlouvě ještě dotáhnout. Zítra bude stačit.“

„Zítra?“

„Helen, proč mám dojem, že váháte? Budete tu maximálně tři, čtyři dny. Už jsem svolal naše právníky, a i když je potřeba tomu dát finální podobu, neočekávám žádné nečekané problémy. Budete nejspíš prostě jen sedět na pár schůzích a dělat si poznámky.“ Gabriel se odmlčel. „Já vím, že se to dozvídáte na poslední chvíli, ale vážně nechápu, co je tu za problém. Tohle je opravdu důležité. Psi a chlapi prostě pár dní počkají.“

„Psi a chlapi?“ zopakovala Helen slabým hlasem.

„Nedokážu si představit žádnou jinou překážku, která by vám bránila naskočit do letadla a přiletět sem, což je součástí práce, za kterou jste dobře placená, což vám jistě nemusím připomínat.“

„To si uvědomuji, Gabrieli,“ pronesla Helen upjatě.

Vůbec nebylo pochyb, že je za tuhle práci dobře placená. Během těch tří let dostala několikrát přidáno, o štědrých bonusech ani nemluvě. Tak si zajišťoval, že mu neuteče. Nebyla nenahraditelná, to není nikdo, ale měla k tomu velmi blízko.

Podle toho, co slyšela od přátel a kolegů z firmy, nejdéle u něj jako sekretářka vydržela jedna paní středního věku, která s ním byla celou věčnost, než se rozhodla přestěhovat do Austrálie, aby byla blíž své jediné dceři a vnoučatům. Po ní následovala řádka „nešťastných událostí“, jak jí sdělila Karis z finančního suše, když tam byla asi tři měsíce. Dívky, které nebyly v Gabrielově přítomnosti schopné normálně fungovat, které vždycky znervózněly a zmlkly, kdykoli se ocitl poblíž, které se do něj zbláznily a pak chodily do práce v naprosto nevhodném oblečení.

Gabriel bral práci ovšem naprosto vážně, bez ohledu

na svůj barvitý a věčně proměnlivý milostný život, a Helen věděla, že by udělal cokoli, jen aby neohrozil vztah s jedinou osobou, s níž se mu tak dobře spolupracovalo.

Takže byl ochotný jí vyjít vstříc, kdykoli mohl. Ale existovala jistá hranice a ona si uvědomila, že na ni právě narazila. Chce ji tam a ten ocelový podtón v jinak přátelském hlase jí to jasně připomněl.

„Žádný pes,“ řekla rychle.

„A muž?“

„Do toho vám nic není,“ odvětila Helen chladně, protože to byla pravda, a slyšela, jak se tiše zasmál. Nemohla si vybavit, jestli se jí kdy předtím přímo zeptal na její soukromý život. Zeptal? Možná padla nějaká ta obecná otázka, jak se měla o víkendu nebo tak něco, ale nikdy se jí neptal na muže. Sám má velmi hektický milostný život. Myslel někdy na to, jaký má ona? Nebo si myslí, že žádný nemá, že prostě sedí doma, zatímco svět kolem se točí, plný smíchu a zábavy?

Když si představila, že její sexy šéf přemýšlí o jejím osobním životě, naskočila jí husí kůže. Napadlo ji, jaké by to asi bylo, kdyby na sebe jejich soukromé světy narazily, kdyby se na ni jednou podíval tím líným, tmavým pohledem a viděl v ní ženu, a ne jenom spolehlivou zaměstnankyni. Co by se asi stalo? Pokud ještě někdy bude nějakému muži důvěřovat, určitě to nebude někdo jako Gabriel, který se závazkům vyhýbá jako čert kříži. A přesto se na něj občas podívala zpod přivřených víček a cítila, jak se ta jeho neuvěřitelná přitažlivost snaží obejít její rozhodnutí.

„Samozejmě že není.“

„Vám možná nevadí, že o vašem přístupu k ženám ví celý svět, ale někteří z nás jsou trochu zdrženlivější, co se týče takových věcí.“

Na druhém konci linky nastalo významné ticho a Helen by si nejradši nafackovala, že toho o sobě prozradila tolik.

„Dám vám vědět, kterým letem přiletím,“ řekla rychle, aby zakryla nervozitu a nějak překonala to trapné ticho po její impulzivní reakci. „Možná že bude problém sehnat něco takhle na poslední chvíli.“

„To nebude problém, Helen. V první třídě se vždycky nějaké to místo najde. Víte, kde jsem ubytovaný. Asi by bylo nepohodlnější, kdybyste se ubytovala v tom samém hotelu, a klidně si rezervujte to nejlepší apartmá, které vám nabídnou. Chci, abyste se tu cítila dobře.“

Protože dělala drahoty kolem svého příletu, což ho trochu podráždilo? Protože jí platí dost a služební cesty do zahraničí jsou součástí toho velkorysého balíčku bonusů?

Byla ta jeho poznámka podbarvená ironií?

Helen byla typ člověka, který má rád svůj zaběhlý život, nerada opouštěla svou komfortní zónu. Gabriel samozřejmě netušil, jaké životní okolnosti ji utvářely, ani že vystoupit z komfortní zóny v jejím případě vyžaduje velkou dávku odvahy, i když to je jen malý, nevýznamný krůček.

Ona to prostě měla jinak. Když jí bylo sotva osm, přišla o mámu a bratra, zabili se při dopravní nehodě. Byla to velká nehoda, jak si později přečetla v článkách o tragédii na dálnici M4, kde se převrátil nákladák a způsobil řetězovou nehodu s dvanácti mrtvými.

Jejího táta se následkem toho úplně změnil. Matně si vzpomínala na toho uvolněného, bezstarostného chlapíka předtím, ale teď, když ztratil ženu a syna, upnul se na jediné dítě, které mu zbylo. Děsila ho představa, že se něco stane i jí, takže ji vychoval jako obalenou ve vatě a naučil ji, že nemá nikdy riskovat.

„Zůstaň v bezpečí a neriskuj“ – to bylo pravidlo, které platilo ve všech oblastech, v emocionální i fyzické rovině, a Helen, která svého tátu zbožňovala, by nikdy ani nenapadlo to zpochybňovat.

Usilovně studovala, na školní výlety do zahraničí ani

nepomyslela – protože kdo ví, co by se na těch zasněžených svazích mohlo stát? – a na večírky s kamarády nechodila, protože by se tam mohly vyskytnout alkohol a drogy.

Když se dali dohromady s Georgem, její táta nemohl být šťastnější. George byl známý spolehlivostí, měl z něj být účetní, pracovat ve vedlejší město a starat se o Helen přesně tak, jak si její táta představoval.

Když se teď na tu dobu zpětně podívala, bylo jí jasné, že pro ni byla bezpečná budoucnost důležitější než cokoli jiného. Byla příliš mladá na to, aby věděla, že na trvalém vztahu je toho důležitého mnohem víc než jen pocit bezpečí. Byla zamilovaná do představy, že je zamilovaná, a teprve teď viděla, že v tom vztahu toho hodně chybělo; že i když být v bezpečí je dobrá věc, tak být „až příliš v bezpečí“ nic dobrého není.

Když odjela do Londýna – což pro ni bylo jedno velké dobrodružství – byla to veliká odchylka od života, který do té doby vedla, a ještě teď se usmívala, když si vybavila tátovu tehdejší reakci. Dodnes ji rád varuje před vším, co by na ni mohlo vyskočit někde zpoza rohu v nějaké uličce. Jenže ona po té pohromě zoufale toužila poznat jiný svět, takže zůstat v Cornwallu a najít si práci v některé z místních malých firem pro ni bylo nepřijatelné. Prostě se tenkrát rozhodla a dlužno říct, že navzdory tomu, že jí udělal přednášku o všech možných nebezpečích jejího plánu, jí táta moc nebránil. Chápal, že to musí udělat, pro sebe, aby se z toho všeho dostala.

Její vztah ke Gabrielovi probíhal přesně podle pravidel, která si stanovila. Udržovala si odstup. Tvrdě pracovala, byla extrémně šikovná, co se týče všech technologií, a dokázala jeho život zorganizovat s dokonalou lehkostí, ale nikdy nedovolila, aby někdo z nich překročil stanovenou hranici.

Tohle bylo poprvé, co musela kvůli práci do zahraničí. Jindy si Gabriel obstaral všechno sám. Tentokrát

ale chápala, že když si udělal něco s tou rukou, a navíc chce Arturio usplížit tu smlouvu ohledně vinice, chce, aby přiložila ruku k dílu.

Přesto ji představa, že spolu budou pracovat v jiném prostředí než v dokonale formálních kancelářích v Londýně, zneklidnila.

Nesmysl. Proč by měla? Pořád to bude práce, i když okolní scénérie bude odlišná.

„Samožřejmě.“

„Máme sice všechno připravené v elektronické verzi, ale přivezte s sebou prosím i ty papírové složky. Arturio se do nové doby zatím příliš nepřenesl a obvykle práci s počítačem zadává patřičným zaměstnancům – tady ale bude sám a možná bude chtít prolistovat papíry.“

„To je milé, že je takhle staromódní.“ Helen se pousmála a pomyslela na svého tátu, i když byl o hodně mladší. Dřív pracoval jako lešenář, ale když odešel do důchodu, začal se naplno věnovat své celoživotní vášni, rybaření, a teď dodával do restaurací ceněné cornwallské kraby. K čemu by mu bylo umět zacházet s počítačem? Možná jeho zvědavost zemřela s jeho rodinou a on už ji nikdy zpátky do svého života nepozval.

„Milé, ale časově náročné,“ poznamenal Gabriel suše, ale se zřetelnou náklonností v hlase. „Ovšem klidně ho nechám, ať se prohrabe všemi náležitostmi v papírové podobě. Mimochodem, neměl jsem ani ponětí, že právě vy máte ráda staré dobré papíry, vzhledem k tomu, že to s technologiemi všeho druhu umíte líp než kdokoli, koho znám.“

Helen se začervenala a byla ráda, že ji Gabriel nevidí.

„Jeho láska k tradici jde mnohem dál než jen k tomu, že chce všechno vidět v papírové podobě,“ pokračoval Gabriel do ticha.

„Co tím myslíte?“

„Je to muž rodinného založení. Už jste se párkrát potkali, musela jste si toho všimnout. Nosí s sebou

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Beru to, šéfe!.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.